

Medborgarrättspriset till Rebecca Weidemo Uvell

Motivering: utifrån ett medborgarrättsligt och frihetligt perspektiv har pristagaren analyserat och kritiserat företeelser och personer som på goda grunder kan anses vara ett hot mot ett fritt och väl fungerande rättssamhälle. Till exempel: försök till inskränkningar av näringsfriheten och äganderätten, kvoteringspolitik som hotar både självbestämmandet och meritokratin, islamisering, korruption, bidragsfusk och allmänt slöseri med skattemedel.

Medborgarrättsrörelsen i Sveriges uppgift är att verka för en ökad maktindelning inom staten och att upprätta och skydda de medborgerliga fri- och rättigheterna såsom yttrandefriheten, äganderätten, näringsfriheten, rätten till ostört privatliv/hemfrid, likheten inför lagen, mötesfriheten samt föreningsfriheten – både rätten att få vara med i en förening och rätten att slippa.

För att dessa rättigheter ska kunna upprätthållas så krävs dels ett oväldigt rättssystem skilt från den politiska makten samt tillräckliga resurser för att nämnda system ska kunna utövas effektivt. Effektivitet i sin tur är beroende av ledarskap och vi kommer därför in på hur detta tillsätts. Faror är vänskapskorruption, kvoteringsmekanismer på grund av någon i sig kompetenslös egenskap.

En annan viktig sak för samhällsfredens bevarande är att staten är sekulär och därmed neutral i mötet med sina medborgare och andra som den kommer i kontakt med via t.ex. olika myndighetspersoner. Det är också av största vikt att hålla ögonen på de krafter som vill kullkasta både rättssamhället och demokratin och som förespråkar eller brukar våld och terror i detta syfte. Vidare är det för demokratin fortlevnad av största vikt att samhället håller ihop och att det medborger-

liga samtalet ”diskussionen på torget” kan fortgå med gemensamma referensramar.

Att i och för Sverige redovisa och bekämpa resursslöseri i staten – som tar resurser från statens trygghets- och rättsvårdande funktioner – korruption, rättsosäkerhet, hot mot centrala rättigheter som äganderätt och yttrandefrihet, korruperat ledarskap inom myndigheter och domstolar, extremistiska och våldsamma grupper, utanförskap och desintegrering av samhället är därför något som MRRS vill **belöna och lyfta fram som föredömligt** eftersom det bidrar till att säkra medborgarnas rättigheter och friheter samt att det vid framgång stärker lojaliteten till demokratin och samhällskontraktet.

MRRS Medborgarrättspris 2018

En mer värdig vinnare av MRRS första medborgarrättspris än Rebecca Weidemo Uvell är svårt att tänka sig. Priset består av ett diplom och en summa av SEK 25.000:-

OBS! priset kommer att delas ut på MRRS årsstämma den 26 april. Stämman börjar kl. 18.00. RWU kommer då också att hålla ett anförande kring någon viktig samhällsfråga. Missa inte detta! Anmäl ditt intressen att delta till info@mrrs.se. Begränsat antal platser.

Framgång för medborgarrätten:

Fastighetsägarna får rätt till ersättning om kommunerna inte håller tiden för bygglov

Boverket har visat att var femte kommun i Sverige inte klarar av att hålla handläggningstiderna för bygglov. Var sjätte kommun klarar inte tidsfristen för anmälningsärenden.

För att stoppa den negativa utvecklingen föreslår regeringen att handläggningsavgiften gällande ansökan om rivningslov, marklov, förhandsbesked och anmälan ska reduceras med en femtedel för varje vecka som går över handläggningstiden.

Regeringen föreslår att en reduktion på 1/5 av avgiften införs för varje påbörjad försenad vecka ska börja gälla den 1 januari 2019. Ändringarna föreslås börja gälla vid årsskiftet. Läs mer på regeringen.se

Samtyckslagen på väg igenom

Samtidigt som oppoistionen verkar stoppa regeringens förslag om grundlagsändringar så så tycks man vika sig när det gäller samtyckslagstiftningen, trots en massiv kritik från juridiska instanser som lagrådet och advokatsamfundet som sagt att det "saknar erforderlig förankring i verkligheten". (SvD 6/2-17).

Denna "lag", ehuru ett slag i luften, kommer ändå att ha kaffkaliknande effekter på mänskliga relationer, där inspelningsapparatur eller skrivna avtal på förhand är den enda sätten att gardera sig mot våldtäktsanklagelser/hämndaktioner i efterhand. Det kan låta drastiskt men en spade ska kallas för en spade. Lagstiftningen är ett juridiskt haveri av stora mått. Såväl överrumplingsfall som passivtetsfall omfattas redan av det nuvarande våldtäktsbrottet. Så att det skulle finnas ett faktiskt juridiskt behov av denna lagstiftning är ett till hundra procent ogiltigt argument. Återstår således bara det med kaffkaliknande konsekvenser behäftade symbolargumentet, vilket förstas varken hedrar förslagsställarna eller de som låter det gå igenom i riksdagen. Tvärtom.

Om förslaget till grundlagsändring – och dess motiv

Förslaget om grundlagsändringar som Justitieminister Morgan Johansson lagt fram verkar nu falla p.g.a. att Alliansen i sista stund har svängt efter ett förtjänstfullt arbete från de s.k. alternativa medierna med Johan Westerholm och ledarsidorna. se i spetsen.

Att detta INTE drivits hårt av etablerade medier och de intellektuella som där ges företräde är anmärkningsvärt och värt att reflektera över.

Det mest kontroversiella i förslaget rör **sökbara databaser**: man vill komma åt att integritetskänsliga personuppgifter publiceras på webbplatser – som nu åtnjuter grundlagsskydd. Regeringen ville ändra på detta genom att förbjuda offentliggörande av vissa uppgifter under särskilda förhållanden. Det gäller särskilt offentliggörande av uppgifter om enskilda personer som handlar om till exempel *lagöverträdelse*, *etnicitet*, *sexuell läggning* och *politisk åskådning* som regeringen vill förbjuda under vissa förhållanden. Som förutsättning för förbudet ges ett godtyckligt tokningsrekvisit baserat på huruvida det kan tänkas vara en risk för kränkning av den personliga integriteten.

Förbudet att söka i offentliga databaser och därefter publicera skulle dock inte gälla journalisters verksamhet eller publiceringar. Vilka som ska klassificeras som journalister avgörs av journalistförbundet i första hand vilket öppnar för ideologisk och/eller s.k. värdegrundsbedömningar. Publicistklubben, som är ett viktigt forum för journalister och däremot en slags legitimering av dem i samhällsdebatten, har visat en dokumenterad fientlighet mot skribenter från s.k. alternativa medier.

Den mest omdebatterade delen

Propositionen innehåller även nya regler för ansvariga utgivares ansvar, E-böcker, nya krav på TV-bolagen om handikapanpassning samt en feministisk anpassning av lagtexten i det aktuella grundlagarna. Men den stora och omdebatterade saken är databasdelen. Stämmer det som Markus Allard på ledarsidorna.se säger att:

”Lagförslagen är den politiska och mediala elitens reaktion på det förändrade politiska landskapet som bland annat uppstått till följd av teknologiska framsteg, där eliterna inte längre kan kontrollera informationsflödet i samma utsträckning som tidigare.”

Låt oss undersöka saken.

1. Förslaget skulle bl.a. innebära att alternativa medier som inte har en ansvarig utgivare och inte hallstämplade journalister inte kommer att kunna begära ut information från myndigheter vilket idag är möjligt genom offentlighetsprincipen.

Vilka skulle gynnas?

Vilka gynnas av detta? Förstås de äldre etablerade medierna i första hand medan de nya alternativa medierna skulle få problem. Möjligheter för förstnämnda medierna att återta det nära nog informationsmonopol gentemot medborgarna som man tidigare innehade skulle öka och förstärkas. De politiker som skapat de faktiska missförhållanden i samhället skulle därigenom ges ett större utrymme att kamouflera sina misstag genom att den tidigare ideologiska symbiosen mellan vänsterriktad stat och många medier (den i mätningar konstaterade vänstervridningen bland journalister och dito) skulle kunna återupprättas

Missförhållanden gällande bl.a. kriminalitet, ”hedersbrott”, och ett ökat antal utanförskapsområden ska alltså i genom nämnda regeländringar i möjligaste mån inte nå medborgarna i gemen. Om någon skulle tvivla på riktigheten i detta så är det bara att jämföra fakta om nämnda problem som de senaste sju åren redovisats i alternativmedia respektive MSM (Main Stream Media). Nära nog allt från de faktiska ekonomiska kostnaderna till redovisningen av migrationspolitikens sociokulturella problem har först redovisats – och oftast enbart – i de alternativa medierna.

2. Tillskyndarna av grundlagsändringen menar att begränsningen av tillgången till offentliga register inte är censur men som Johan Westerholm säger: ”Begränsning av tillgång till information är den naturliga effekten av censur.” (NiD.)

3. Den brådska man visat från regeringens sida i detta projekt, där partimedlemmar inte fått säga sitt och inte heller väljarna ska tillfrågas i en särskild folkomröstning är anmärkningsvärd. Det rör ju trots allt själva grundlagen. Det hela är uppenbarligen ett elitprojekt. Även kravet på folkomröstning har avisats av Morgan Johansson vilket ytterligare stärker denna syn på saken.

Så vad ska vi säga om Allards påstående i början av denna text? Ja, hur man än vrider och vänder på det så är det i huvudsak korrekt. Och det i sig gör att förslaget måste bekämpas. Viktiga yttrandefrihetsprinciper

stod på spel. Att förslaget nu tycks ha fallit ger ett visst hopp om att riksdagen inte är helt oemottaglig för frihetliga och jämlikt verkande argument visavi grundläggande rättsprinciper.

Leif V Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Dock, när man sedan ser hur samma riksdag reagerar på förslag som ”samtyckeslaggen”, ”barnkonventionen” och ”kriminalisering av sexköp utomlands” – alla sågade av seriösa juridiska institutioner som Lagrådet – så är det lätt att få för sig att detta med grundlagsändringens fall – och acceptansen av grundläggande rättsprinciper – var en sällsynthet snarare än ett normalt och självklart agerande från våra folk-/partivalda.

Svensk grundlag ska gälla ”var och en”!

Parentetisk notis. I förslaget till grundlagsändring vill man i Tryckfrihetsförordningen och Yttrandefrihetsgrundlagen ersätta skrivningen om att dessa lagar ska gälla ”svenska medborgare” med *”var och en”*.

Förvånansvärt många remissinstanser har tillstyrkt detta – ofta utifrån motivet att ”yttrandefrihet är en mänsklig rättighet och inte är knuten till nationalitet”. Trots att detta uppenbarligen är fallet! En medborgare i USA har en helt annan yttrandefrihet än en medborgare i Iran eller Kina. Förstås. Denna mänskliga rättighet är således i högsta grad knuten till nationalitet.

Svensk grundlag anses alltså gälla överallt och i alla länder!? Om Kina eller Iran begår brott mot yttrandefriheten så begår de alltså brott mot den svenska grundlagen?!

Frågorna hopas sig: Kan alltså andra länder vara tvungna att underkasta sig svensk grundlag trots att de inte ratificerat den? Hur ska brott mot dessa lagregler i andra länder adresseras? Och om man inte kan adressera dem på grund av dess inneboende icke-ratificerad karaktär varför då skriva in detta? Man kan i och för sig se detta som en berömvärd universalisering av en central mänsklig rättighet men motiven bakom är uppenbarligen logiskt och empiriskt defekta, vilket är ytterligare en anledning att säga nej till propositionen också i denna del. Men tyvärr kommer den nog att gå igenom – det låter ju bra och är en makering mot nationen och medborgarskapet. Det räcker långt för en regering som – märkligt nog – aldrig skulle få för sig att säga ”Sverige först”.

Rättighet – för vem?

Individer har mänskliga rättigheter. Det lärde jag mej för länge sedan, från stoikerna, 300-talet f.Kr. De formulerade den kanske bästa tanken i mänsklighetens historia, idén om naturliga rättigheter.

Den säger, kortfattat, att ett antal rättigheter ingår i människans natur. Vi föds med rättigheter. Ingen kan ta dem ifrån oss – rent principiellt; i praktiken går det givetvis, som bl.a. Lenin har visat. Jan Myrdal-sällskapet har givit årets Leninpris till den marxistiske skådespelaren Sven Wollter. Lenin grundade Gulagarkipelagen och tog livet av ca 5 miljoner människor. Sven Wollter har sagt, i en intervju i Aftonbladet, att han är mycket stolt över utmärkelsen.

Naturrättstanken gillas inte i svensk lag

Teoretiskt ger oss naturrättstanken rättigheter. Den säger att rättigheterna ingår i begreppet människa. Vi kan alltså definieras med rättighetsbegreppet.

De jurister och politiker som i omgångar skrivit paragraferna i grundlagens rättighetskapitel, RF 2, accepterar nog inte den här definitionen. RF 2:17 stadgar nämligen:

”Förening av arbetstagare samt arbetsgivare och förening av arbetsgivare äger rätt att vidtaga fackliga stridsåtgärder, om annat ej följer av lag och avtal.”

Riksdagen ger här mänskliga rättigheter till organisationer. Som vi vet från många sorgliga fall har facket rätt att med sina blockader och sympatiåtgärder rätt att försätta enskilda personers företag i konkurs, och

därmed ruinera ägarna. Grundlagen ger inte företagarna rätt att stämma facket och kräva skadestånd. Lagen skyddar organisationernas övermakt mot individerna.

Låt oss gå till konkurrenslagen (1993:20) som ska stoppa hinder mot konkurrens. När den var på väg tänkte jag polisanmäla LO och SAF för brott mot konkurrenslagen med sina kollektivavtal. Tyvärr gick det inte. Ty lagens paragraf 2 stadgar:

”Denna lag tillämpas inte på överenskommelser mellan arbetsgivare och arbetstagare om lön eller andra anställningsvillkor.”

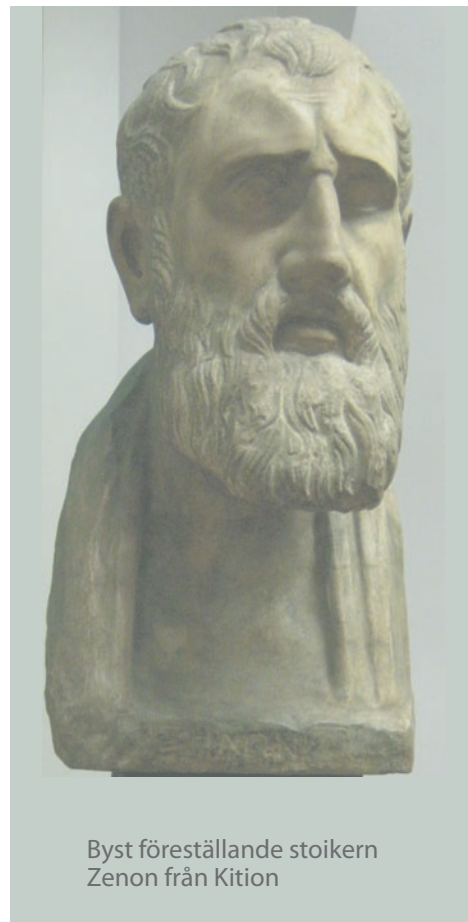
Det kollektivistiska tänkandet firar triumfer

De organisationer, som med sin styrka och sin monopolposition kan blockera konkurrens, är alltså skyddade mot den lag som ska skydda konkurrensen.

Vi kan se detta som en logisk reflex av det kollektivistiska tänkande som i snart ett sekel impregnerat allt i svensk politik. Vi kan också se det en logisk följd av att landets mäktigaste organisation, LO, finansierar det vanliga regeringspartiet.

Detta var inte riktigt vad stoikerna tänkte sig.

Nils-Eric Sandberg

Byst föreställande stoikern Zenon från Kition

Nämndemannasystemet vid vägs ände

De politiska partierna har allt färre medlemmar. De är således allt mindre av folkrörelser och allt mer av taktiskt och ideologiska drivna maktmaskiner. Att då ge dessa partier en ensidig makt att utse nämndemän är inte bara en eftergift till en allt mer medborgarfrånvärd elit det är också en hög risk för att blir ett slag mot den livsviktiga makdelningstanken.

2014 års Demokratiutredningen visade att de politiska partierna hade halverat sin medlemsskader 2010 jämför med 1990-talet. Detta är en trend som fortsatt (bortsett från SD, som tycks ha haft en ökad tillströmning). Detta är uppenbart orimligt att utifrån detta påstå att nämndemannasystemet är demokratiskt nödvändigt. Risken med politisering och ideologisering har framgått med all önskvärd tydlighet med nämndemannen i Solna som inte bara lade islamistiska klanvärderingar på ett bedömd beteende hon fick också – märkligt nog – övriga domare med sig i domen.

Alternativet

Men vad är då alternativet? Ett förslag är att låta två juristdomare – av vilka en är senior – avgöra alla mål med ett straffvärde under 2 års fängelse. Den seniore dömer vid skiljaktig mening. Den ena platen blir då också en utbildningsplats för jurister. På övriga brott som inte avgörs i skiljenämnd men där utvisning kan komma i fråga ska det finnas en jury bestående av två stycken tillräkneliga och ej brottsbelastade oförvitliga medborgare över 30 år. Dessa är framlottade inom domstolens domvärjo. Vid lika röstetal för skyldig eller oskyldig har den seniore domaren utslagsröst.

Med straffvärde över 5 år ska juryn enligt ovan bestå av 5 medborgare. Juryn avgör i samtliga fall skyldig eller inte via majoritetsbeslut samt rekommenderar en straffsats. Domarna beslutar och fastställer sedan det specifika straffet.

Anledningen till jurysystemet vid svårare brott är förstås att säkerställa att den allmänna rättskänslan får utslag – vilket är särskilt viktigt vid svårare brott. Utan detta riskerar inte bara att en inomjuridisk ideologi får utslag – t.ex. en migrationsaktivism baserat på en tänkbar pådrivning från olika idealistiska eller ekonomiska intressen – utan vi riskerar också så viktiga medborgerliga förtroende för rättsväsendet äventyras.

I det nuvarande nämndemannasystemet riskerar denna rättskänsla inte komma till uttryck eftersom dessa nämndemän redan från början representerar en insulär och alltmer medborgarfrånvärd politisk elit. *Leif V.E.*

Behovet av en författningsdomstol allt mer akut

Sverige är ett av få länder inom den västerländska politiska sfären som anser att en reell maktindelning i staten är något negativt. Bättre då att politikerna får härja lite som de vill med grundlagen – en grundlag är mera av ett nödvändigt ont. Exemplet med justitieminister Morgan Johanssons och regeringen nyss försökt genomföra ändringar i våra grundlagar trots starka invändningar från juridiska instanser som lagrådet och andra tunga instansers motstånd – bär syn för sägen.

Vissa har hävdat, som t.ex. den annars systemkritiske domaren Krister Thelin, att det räcker fullgott med domstolarnas normprövningsrätt. Men detta är ett otrolig defensiv hållning byggd på ihåliga argument. Som några unga juridikstudenter från Lund (hoppfull återväxt av insiktsfulla jurister!) skrev nyligen i en artikel i Dagens Juridik (24/1-18):

”Trots att normprövningsmakten har utvidgats innebär den fortfarande en mycket begränsad kontroll.” Så är det.

Lagprövningsrätten räcker inte

Som jag skrev i mitt inlägg om behovet av en författningsdomstol i Sverige på MRRS hemsida (och i mitt anförande i Almedalen 2016):

”Lagprövningsrätten är ett fall framåt, men det finns inga garantier att en domstol verkligen gör en sådan lagprövning och man får på goda grunder anta att den stats-

rättsliga expertisen på tingsrättsnivå och även högre upp är begränsad. Till detta ska läggas den nuvarande politiserade utnämningmakten där domare väljs ut av regeringen, vilket i sig riskerar en domarkår med inneboende politisk anpasslighet.

Lagprövningsrätten är inte heller av abstrakt typ d.v.s. kan ske innan en lag träder i kraft – vilket om den finns kan spara mycket lidande och onödiga processer i efterhand.

Lagrådet är en vingklippt institution, helt i linje med den rousseauanska grunden för vår nuvarande konstitution. RF 8 kap 21 §, sista stycket: ”Att Lagrådet inte har hörts över ett lagförslag utgör aldrig hinder mot att lagen tillämpas.”

Tandlösa institutioner är av litet värde

Konstitutionsutskottet är ett partipolitisk tillsatt organ som bekant inte hart någon reell konstitutionell kontrollfunktion med sanktionsrätt.

Tyvärr är allt detta något som svenska journalister och mediala ”samhällsanalytiker” – i huvudsak skolade i en rousseauansk demokratisyn där folket på något mystiskt sätt tros representeras av politiker som samma folk inte ens har varit med att tillsatt p.g.a. ett defekt personvalsystem och partiledarstyrd namnlistor med knappttryckarkompagnier – inte anser är av något av vikt och därför heller inte tar upp ämnet till diskussion. Locket på alltså.

Ta upp frågan med ditt parti

Men varje person som värnar om rättssamhället och den grundlag i vilken de bräckliga mänskliga rättigheterna vilar inser att det är en skam att Sverige inte har en författningsdomstol. Inte minst i ljuset av den förkrossande kritik som kommit även när det gäller den s.k. samtyckeslagen, införandet av barnkonventionen och kriminalisering av sexköp utomlands – som samtliga kan anses falla under lagrådets utsaga om de särskilda privilegierna för vissa migranter utan asylskäl ”gränsen här har nåtts för vad som är acceptabelt i fråga om hur lagstiftning kan utformas”.

Vår barn och barnbarn kommer inte att tacka oss om vi inte försöker åstadkomma en förändring inom detta, liksom på alla andra defekta områden inom svensk politik. Vi kan börja senast i och med valet 2018. Det är högt tid, nej övertid när det gäller att införa en författningsdomstol även i vårt land.

Den rousseauanska demokratisynen är falsifierad och således ohållbar. Finns en grundlag ska det också finnas en kraftfull instans som ser till att politikerna håller sig inom dess ramar.

Leif V.E.

MRRS besöker Landsbygdspartiet

Landsbygdspartiets partiprogram utgår från fyra ”hörnstenar”: företagande och service, demokrati och påverkan, traditioner och kulturarv, framtidstro och utveckling. (Läs mer på: <https://landsbygdspartiet.org>.)

MRRS styrelseledamot CG Berglund var inbjuden till partiets Landsmöte i Östersund för att berätta om MRRS verksamhet. Anförandet var mycket uppskattat och det var strykande åtgång på MRRS foldrar: ”Att skapa rättvisa för alla” samt ”Pamflett om äganderätten”. Berglund berättade bl.a. att MRRS arbetar för att ”...stärka medborgarnas frihet och rättssäkerhet genom folkstyre vars författning bygger på maktodelningslärens principer. Maktodelningsprincipen innebär att den offentliga makten i en stat fördelas på olika maktpoler, för att dessa ska uppväga och utöva kontroll

Karl Gösta Berglund lägger ut texten om MRRS vid Landsbygdspartiets årsmöte

över varandra i syfte att förhindra maktmissbruk innebärande ett mot den politiska makten självständigt domstolsväsende, en fri press/media (tredje statsmakten) med en vid yttrandefrihet (tveksamt om vi har det) samt helst en författningsdomstol (det saknar vi) som ser till att politikerna håller sig till grundlagen.”